

מדינת ישראל**בתי הדין למשמעת – משרד הבריאות בירושלים**

תיק בד"מ 1/3/21

N בפני חברי הועדה:

דר' יוסי בר - יו"ר - נציג המנהל הכללי

פרופ' חן יצחק סלע - נציג הסתדרות הרופאים

עו"ד לינדה שפיר - נציגת היועץ המשפטי לממשלה

הקובל:

מנכ"ל משרד הבריאות,

באמצעות ב"כ עוה"ד תומר דגני חנית ויונתן ברג

נגד

הנקבל:

דר' בני שכטר

באמצעות ב"כ עוה"ד יניב שגב (לא התייצב לדיון)

המלצה בבקשה לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים**רקע**

1. בעקבות הגשת כ"א נגד הנקבל בגין אונס ומעשים מגונים בשלוש מטופלות, מינה מנכ"ל משרד הבריאות (להלן: "המנכ"ל") ביום 19.07.2016 ועדה מיוחדת לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן: "הפקודה"). הוועדה

המליצה בפני המנכ"ל, בין היתר, להגביל את עיסוקו של הנקבל בעיסוקו כרופא נשים, בתנאי שבכל מהלך טיפולו במטופלות, יהיה נוכח רופא, אחות או אח, והוא לא יעסוק בסקסולוגיה. ביום 30.08.2016 המנכ"ל אישר את המלצות הוועדה.

ב- 28.11.2016 הוגש כתב קובלנה לפי סעיף 41 לפקודה וביום 07.02.2017, בהסכמת הצדדים, הוארכו ההגבלות עד לסיום ההליך המשמעותי. הסכמה זו אומצה על ידי המנכ"ל ביום 23.04.2017.

2. ביום 19.10.2020 ניתנה הכרעת הדין והנקבל הורשע בביצוע מעשים מגונים במרמה בשלוש מטופלות.

3. ב- 20.10.2020, מיד לאחר פרסום הכרעת הדין, הוגשה בקשה לפי סעיף 44 לפקודה, להחמיר את ההגבלות, ולהפכם להתלייה זמנית.

ב- 14.03.2021 התקיים הדיון בעניין, אולם לנוכח עמדת הוועדה כי אין סמכות להמיר הגבלות בהתלייה מכח סעיף 44, ב"כ הקובל חזר בו מבקשתו. בעקבות עמדה זו, מינה המנכ"ל ועדה על פי סעיף 44 לפקודה, כשבפנינו עתירתו של ב"כ הקובל, להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה המירבית הקבועה בחוק – 6 חודשים.

4. נוכח חומרת המעשים, כפי שבאו לידי ביטוי בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בת"א (תפ"ח (ת"א) 43934) וחלוף הזמן הרב מעת הרשעתו (19.10.2020), נתבקשה הוועדה ליתן המלצתה למנכ"ל בדחיפות המירבית.

ואכן, ב- 15.03.2021 זומן דיון ל- 21.03.2021.

ב"כ הנקבל ביקש דחיית הדיון לתקופה העולה על חודש ימים, אולם ייאמר כי בבקשה לא מצאנו פירוט כלשהו למניעה של ב"כ הנקבל להופיע לדיון, אלא אמירה כללית **"בדבר דיונים והתחייבויות קודמות שנקבעו זה מכבר"**.

5. על פי סעיף 44א(ב) –

"הוועדה המיוחדת תגיש את המלצה למנהל לא יאוחר מ- 14 ימים מיום מינוייה, ובלבד שנתנה לרופא הזדמנות נאותה להשמיע טענותיו".

לפיכך, בהיעדר מניעה שהוצגה בפנינו להתייצבותו של ב"כ הנקבל, בשל דחיפות הדיון, מחד גיסא, והצורך ליתן לרופא הזדמנות נאותה להשמיע טענותיו החליטה הוועדה כדלקמן:

"הדיון יתקיים במועדו. יבחר ב"כ הנקבל להסכים להתליה זמנית של רישיון הנקבל עד מתן החלטה סופית בעניינו – ידחה הדיון.

ככל שיבקש ב"כ הנקבל להגיש טיעונו בכתב, יודיע למזכירות מידית עם קבלת ההחלטה, ואזי יגיש ב"כ הקובל טיעונו עד ה- 18.03.2021 וב"כ הנקבל עד ה- 21.03.2021".

6. ב"כ הנקבל שלח הודעה, כי לא יתייצב לדיון ועוד בחר להצביע על הסעיף בו ניתן לבקש ארכה להגשת ההמלצה. בהחלטה נוספת בהחירה הוועדה, כי על ב"כ הנקבל להתייצב וציינה, כי לנקבל ניתנה האפשרות למצות זכויותיו ולטעון עוד ב- 14.03.2021, וזאת לאחר שהבקשה להתלות רישיונו של הנקבל הוגשה עוד ב- 20 דצמבר 2020, כך שאינה בבחינת הפתעה אשר מונעת מן הנקבל למצות זכויותיו.

7. ביום הדיון – 21.03.2021 – ב"כ הנקבל והנקבל לא התייצבו לדיון. המזכירות נתבקשה ליצור קשר עימו, אך מאמציה עלו בתוהו, שכן מזכירתו של ב"כ הנקבל השיבה כי אינה מאתרת את ב"כ הנקבל. לאחר המתנה של 15 דקות החלה הוועדה בדיון.

8. עינינו הרואות, כי אכן ניתנה גם ניתנה לנקבל ולב"כ "הזדמנות נאותה להשמיע טענותיו", כמצוות סעיף 44א(ב), אך מטעמים השמורים עימו בחר ב"כ הנקבל שלא לעשות כן.

9. עם סיום הדיון, סמוך לשעה 13:00, נתקבלה תגובת ד"ר שכטר – הנקבל, ולפנים משורת הדין נתייחס אליה ונראה אותה כמי שהתקבלה. ועל כן, לא רק שהוועדה נתנה לנקבל ולב"כ הזדמנות לטעון טענותיו, פנייתו של הנקבל לוועדה היא בבחינת מיצוי ההזדמנות במלואה.

ועתה לגופה של העתירה:

10. ב"כ הקובל, עו"ד תומר דגני-חנית, עותר להתליית רישיונו של הנקבל למלוא התקופה המותרת על פי סעיף 44א – 6 חודשים.
- ב"כ הקובל מבסס עתירתו על שינוי הנסיבות מאז הטלת ההגבלות, קרי – הרשעת הנקבל ומשמעותה. עיקרה של ההמלצה על המגבלות, על אף עתירת הקובל להתלייה זמנית, התבססה על חזקת החפות העומדת לנקבל. חזקה זו איננה קיימת עוד.
11. לטענת ב"כ הקובל, המשך עיסוקו של הנקבל כרופא וקבלת מטופלים לאחר שהורשע בביצוע מעשים מגונים בשלוש מטופלות שלו, תוך כדי ביצוע טיפול, מהווה פגיעה קשה באמון הציבור במקצוע הרפואה, ברופאים ובהגנה על שלום הציבור.
12. ועוד מוסיף, כי אם לא די בהכרעת הדין, הרי גם דבריו של הציבור נשמעים. פניית ח"כ יורם סגלוביץ, הפונה למשרד הבריאות לפעול להפסקת העסקתו של הנקבל כרופא לאחר הרשעתו ועוד, בקטעי עיתונות.
- אך משקל יתר יש ליתן למכתבה של אחת המטופלות, בו היא מפרטת את נזקיה ומבהירה את ההשפעה שיש להמשך עיסוקו של הנקבל כרופא על חייה והמסר שיש כלפיה ולחברותיה ולציבור בכלל.
13. ואם לא די בכל אלו, לאחר הכרעת הדין, ומשזו פורסמה, התקבלה תלונה נוספת נגד הנקבל, ומתוך הבירור עולה, כי היא מתארת מעשים דומים מאד למעשים המתוארים בהכרעת הדין.
14. לסיכום, מבקש ב"כ הקובל לציין, כי שתי נסיבות משמעותיות השתנו, אשר כל אחת מהן בנפרד, וקל וחומר בהצטברותן, מצדיקות החמרת אמצעי המשמעת הזמני. הנקבל כבר אינו חף מפשע והתווספה נגדו תלונה רביעית.

15. לעניין הסמכות להטיל אמצעי משמעת זמני לאחר הרשעה, מפנה ב"כ הקובל לדבריו של כב' השופט אורי גורן, מיום 13.07.2004 בפסק דין בעניין ולדימיר יקירביץ, לדוגמא בסעיף 15 בפסק הדין:

"(מנכ"ל משרד הבריאות) מוסמך היה לנקוט בצעדים משמעתיים כנגד המערער, לפי סעיף 44א גם לאחר שזה הורשע. יש לציין, כי מעצם טיבה החלטת המשיב היא זמנית. ככזו היא נועדה למנוע ואקום משפטי עד להחלטת השר, אשר ההליכים לקבלתה צפויים להתחיל בהקדם.

... אוסיף ואציין, כי במהלך הדיון עלתה בין הצדדים מחלוקת לגבי השאלה, האם רשאי השר להפעיל את סמכותו רק משעה שההרשעה חלוטה ולא ניתן עוד לערער עליה? דעתי היא, כי לאור תכלית החוק והאינטרס הציבורי, שביסודו רשאי השר ואף המשיב להפעיל את סמכותו גם בהיעדר פסק דין מרשיע חלוט.

... לאור תכלית החוק והאינטרס הציבורי שביסודו, רשאי השא ואף המשיב (המנכ"ל) להפעיל את סמכותו גם בהיעדר פסק דין מרשיע חלוט. ראשית, לא נקבע בחוק כי סמכותו של השר נתונה לו רק משעה שהרופא הורשע בפסק דין חלוט".

16. לביסוס טיעוניו מפנה אותנו ב"כ הקובל, עו"ד תומר דגני-חננית, כדלקמן:

(א) להמלצה בעניינו של ד"ר מסעוד מחאמיד מיום 18.07.2017:

הרופא הורשע בעבירה חמורה של מעשה מגונה במטופלת, תוך שלמעשה ניצל את מעמדו כרופא כדי לבצע את המעשה המיוחס לו. שם בסעיף 65:

"אילו היה בפנינו כתב אישום בלבד, וללא הרשעה בציוד, ניתן היה לשקול אולי חלופה להתלייה או להגביל את העיסוק ברפואה בצורה זו או אחרת. כיום יש בפני הוועדה הכרעת דין ובה המשיב הורשע בהכרעת דין".

והוועדה המליצה להתלות את רישיונו של הרופא, ואף הזכירה את עניינו של דר' שיפר, עש"א 48439-11-14, ועל אף שטרם הורשע בדיון, הותלה רישיונו, תוך ציון העובדה, כי יוכל לתת חוות דעת בלבד בלא שיכול היה לטפל בחולים.

(ב) ב"כ הקובל מפנה להמלצה המקורית בעניינו של הנקבל, מיום 07.08.2016, לפיו מצהיר ב"כ הנקבל, שאף כי דברי המתלוננות אמינים, אין זה עניין של מהימנות. כלומר, שיטת הטיפול ולא מהימנות העדות. ואילו בעת הדיון בבית המשפט טען כנגד אמינות המתלוננות.

נאמר כבר עתה, כי משיש הכרעת דין היא, היא שמנחה אותנו ואין אנו שוקלים את סיכויי הערעור או מהימנות הגירסאות.

עיקר טיעונו של ב"כ הנקבל בפני הוועדה היה, חזקת החפות אל מול הפגיעה הקשה שיש באיסור בעיסוק, בחופש העיסוק ובפרנסתו, ועוד, בצורך לאזן בין אינטרס הציבור ושלוש הציבור כנגד חזקת החפות, חופש העיסוק וכבודו של הרופא.

(ג) ב"כ הקובל מאזכר את המלצות הוועדות בעניינו של דר' ג'אודת אבו מוך, מ- 05.07.202 (ת/3) וד"ר בסם חדאד, מיום 14.06.2020 (ת/4), שכן טעות נפלה בידי הוועדות, כאשר ציינו כי לא מצאו החלטות בהן הותלה רישיונו של הנקבל, שהואשם במעשים מיניים. ודי בהחלטה מ- 13.01.2020 בעניינו של ד"ר ג'אודת בן מוחמד אבו מוח, שם הותלה רישיונו לתקופה של 6 חודשים בהתאם להמלצת הוועדה מיום 25.12.2019 (ת/5). תקדימים נוספים יובאו בהמשך.

(ד) ב"כ הקובל מפנה לעדויותיהן של המתלוננות בהכרעת הדיון, המעידות על הקושי בתפקוד יום יומי, הקושי להמשיך בעבודה, הקושי וחוסר האמון לפנות לרופאים. מפנה, בין היתר, לעמוד 11 שורה 26 – תחושת אונס, קיפאון, אובדן תמימות, נשבר האמון בבני אדם וברופאים בפרט, דיכאון, הצורך בתרופות ובאבחנה של פוסט טראומה; וגם בעמ' 39 שורה 9: "נראה לי שנאנסתי".

שלוש המטופלות בעדויותיהן מסרו, כי במהלך הטיפול חשדו כי מעשי הנקבל אינם תקינים, אך לא הפסיקו את הטיפול, מתוך כבוד שרשו לרופא.

17. בהמשך טוען בשם הקובל עו"ד יונתן ברג ומבקש מהוועדה לשקול את השיקולים המופיעים בפסק הדיון, שיפורטו כדלקמן:

(א) ליאוניד אדז'רסקי נ' מנכ"ל משרד הבריאות.

(ב) בע"א 4227/94 קאסם סמחאת נ' שר הבריאות (ת/7), דברי השופט מצא בסעיף 8: "אני סבור, כי אין עמנו מקום להתערב בהחלטת שר הבריאות, לבטל את רישיונו של המערער, נקיטת אמצעי משמעת נגד רופא". בעקבות הרשעתו בעבירה פלילית שנעברה על ידיו, תוך מילוי תפקידו, מכוונת ליתן ביטוי ראוי לכישלון המקצועי-אתי הכרוך בהרשעה, ובכלל זה, להשלכתה של ההרשעה על כשירותו של הרופא המורשע להמשיך בעיסוקו המקצועי. בהתייחסו לכך, ציין הנשיא שמגר, כי "הדין המשמעותי החל על המשתייכים למסגרת המקצועית המחייבת רמת התנהגות מיוחדת, נועד למנוע סתירה בין הנדרש מאיש המקצוע להלכה לבין התנהגותו למעשה" (ע"א 412/90 אליהו נ' שר הבריאות, פ"ד מד).

(ג) באשר לנסיבות האישיות, הרי הפגיעה בחופש העיסוק אינה מוחלטת ויכול לעסוק בעבודות אחרות. ראה בעש"א 48439-11-14 (ת/8) דר' ריצ'רד שיפר נ' מנכ"ל משרד הבריאות.

בעניין זה הותלה רישיונו של הרופא, לאחר הגשת כתב אישום בלבד, ועל פי פסק הדין, יש לנקוט בצעדים זמניים כדי לשמור על האינטרס הציבורי. יש לעשות זאת בזהירות ראוייה "... במקרה זה, האיזון בין האינטרסים מחייב להגביל רישיונו של הרופא, כך שלא יוכל לטפל בפציינטים, אך יוכל לתת חוות דעת" (עמ' 1 לפסה"ד).

(ד) ועוד, בעש"א (ת"א) 1065/09 סלים בן מוחמד ספיה נ' משרד הבריאות (ת/9), באשר לשיקולים המנוגדים שיש לשקול, האינטרס הציבורי והבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שייתכן ואינו ראוי ליתן אותו לבין אינטרס הרופא, אשר התליית רישיונו פוגעת בחופש העיסוק ובחזקת החפות (שבענייננו אינה קיימת עוד), בין היתר מציין בית המשפט, כי הפגיעה בחופש העיסוק של המערער היא מידתית ותכליתית ראוייה ודרושה נוכח חומרת העבירות. ועוד, שם בסעיף 6: "אין צורך בסכנה קונקרטית הנשקפת מהרופא הנאשם, האינטרס הציבורי בא לידי ביטוי גם ברצון לשמר על תדמית המקצוע, ניקיונו מכל רבב פלילי, כבודו ואמון הציבור בו" (ע"ש 1041/04 דר' קירביץ נ' מנכ"ל משרד הבריאות).

(ה) עב"י 4243-11-19 חורי נ' מנכ"ל משרד הבריאות. בעניין זה, לאחר הגשת כתב אישום, לפיו בארבע הזדמנויות ביצע המערער בשתי מטופלות עבירות מין תוך ניצול תפקידו כרופא נשים, בית המשפט סבר "כי משאבד האמון במערער, אין דרך ממשית להתיר לו להמשיך בעבודה הרגילה. משכך, אין מנוס מהחלת ההחלטה על התליית הרישיון".

(ו) עוד הביא בפנינו עו"ד ברג המלצות והחלטות, לפיהן הותלה רישיונם של מתמחה ורופאים, על אף שמעשיהם קלים מן המעשים בהם הורשע הנקבל:

- איתן אייזנברג (מתמחה), מיום 24.08.2016 (ת/11/1);
- החלטה בעניינו של ד"ר סם סלוצקי מיום 06.08.2017 (ת/11/2);
- המלצה והחלטה בעניינו של דר' יצחק אסא מיום 21.09.2014 (ת/11/3).

(ז) לבסוף מפנה אותנו עו"ד ברג לפסק דין של בית המשפט העליון בעניינו של דר' אליאס חורי, רע"א 1414/20 (ת/12) לדברי השופט הנדל בעמ' 13: **"החלופה לה עתה המבקש, קרי – לאפשר לו להמשיך ולעסוק ברפואת נשים, למרות עבירות המין החמורות שיוחסו לו בכתב האישום שהוגש נגדו, בכפוף למגבלות מסויימות – אינה ראוייה"**.

לסיכום,

באשר לנקבל מדובר במעשים שלא נגרמו בהיסח הדעת וגם לא מדובר באירוע חד פעמי. היה בהם ביזוי והשפלה בעיקר, כפי שמפורט בהרחבה בהכרעת הדין. וכן נציין את חוסר השיוויון בין הצדדים, רופא נשים - למולו מטופלת על מיטת הגניקולוג.

לא ניתן לאפשר לנקבל להמשיך ולטפל בנשים, ויש לאמץ את העקרונות שהותוו בפסקי הדין המובאים לעיל ולהתלות רישיונו מלעסוק ברפואה למשך 6 חודשים.

18. הנקבל, דר' שכטר, העביר תגובה לידי הוועדה, לאחר תום הדיון. כפי שכבר אמרנו, קיבלנו אותה והננו רואים בכך כמי שהשמיע טענותיו לעניין העתירה להתליית רישיון הרפואה שלו.

(א) הנקבל מציין, כי זוכה מעבירות של אונס והורשע במעשים מגונים בעוון ביזוי המטופלות במהלך טיפול סקסולוגי.

(ב) בעת הדיון הראשון, ב- 03.08.2016, הוא הוא שהציע להפסיק עיסוקו בתחום הטיפול המיני. ומכאן ההחלטה להטלת ההגבלות על אופן העסקתו כרופא גניקולוג. ובמגבלות אלו ממשיך לעבוד כרופא. בתקופה זו טיפל ב- 3,369 נשים וגברים במרפאתו באופן פרטי.

על אופן הטיפול יעידו חוות הדעת שנכתבו על ידי המטופלות לאחר הטיפול, וזאת באתר ייעודי באינטרנט, שמעניק חוות דעת על רופאים ועוד המלצות שניתנו על ידי עמיתים לעבודה.

(ג) הנקבל טוען כנגד קביעת התאריך על ידי הוועדה (כפי שפורט לעיל), ומאשים כי הוועדה מקיימת "הליך פורמלי", לאחר שהתקבלה חלטה.

(ד) נאמר כבר עתה, כי מוטב שהדברים לא היו נטענים וכי נתבלבלו לנקבל היוצרות. אין הוא מייצג את בא כוחו, על בא כוחו היה לייצגו ואין זה המועד, עם תום הדיון, לבקש דחייתו.

ועוד נוסיף, כי בקשת ההתלייה הוגשה עוד בדצמבר 2020, ועמדו לרשות הנקבל וב"כ חודשים ארוכים להכנה לדיון.

(ה) הנקבל מדגיש, כי אינו עוסק עוד בתחום הטיפול הסקסולוגי, והגניקולוגי מתקיים בנוכחות איש צוות.

(ו) לטענת הנקבל, התליית רישיון הרפואה תפגע אנושות בפרנסתו וביכולתו להתגונן ולהמשיך את מלחמתו על חפותו ועל הצדק והישרה המקצועית שלו.

(ז) ושוב יצויין כבר עתה, כי בשלב זה הנקבל הורשע, ובפני הוועדה לא מתקיים ערעור על הרשעתו ואין בסמכותנו להתערב בהחלטת בית המשפט. לפיכך, המצב המשפטי הוא, כי הנקבל מורשע ובפנינו מונחת החלטה באם להתלות רישיונו.

דיון והמלצה

19. בראשית דברינו נביא את דברי בית המשפט בעניינו של הנקבל (מתוך המיני רציו).
בית המשפט פסק כלהלן:

"גירוי מיני של מטופל במסגרת טיפול מיני, הוא פרקטיקה שאינה מקובלת; מעשיו של הנאשם בוצעו בחריגה מהפרקטיקה המקובלת של טיפול מיני. זאת על דעת כל המומחים שהעידו בתיק

וגם על דעת הנאשם, אשר הכחיש כי ביצע את המעשים אך אישר, כי הבאת המטופלת לעוררות מינית אינה חלק מטיפול מיני ואינה אתית.

גם לטיפול מיני יש גבולות. ערך כבוד האדם אינו נותר מחוץ לקירות הקליניקה הרפואית. דווקא במצבים הרגישים המתקיימים בתוכו, יום יום, שעה שעה, יש להקפיד על מימוש. ההיתר לטפל בנשים אינו כולל היתר לפגוע בכבודן ולבצע פעולות שלא עולות לגדר טיפול. את האמון שהן נותנות ברופא המטפל בהן אין להפר.

פעולותיו של הנאשם הובילו אותו לגעת בגופן של המתלוננות, באיבר המין שלהן, לגעת בו בפרק זמן מתמשך, להפעיל עליו מכשיר רוטט, לפעול להעלאת העוררות המינית שלהן. כל זאת באופן החורג מגבולות כל טיפול מקובל. פעולות מתמשכות אלה נעשו ללא הסכמתן. שעה שזהו המגע וזהו מקום המגע ואלה הנסיבות, קמים ההשפלה והביזוי. מעשים אלה פגעו בכבודן של המטופלות. הביזוי, בנסיבות העניין, מתבקש מטיבו ומטבעו של מעשי הנאשם. אין המדובר במגע סתם, מדובר במגע באיבר המין; ואין המדובר במגע בלבד, מדובר בפעולה שבאה להביא לעוררות מינית, והכל תוך מגע נמשך וללא הסכמה. זוהי פגיעה מובהקת בכבוד, העולה כדי השפלה.

אדם המגיע לטיפול רפואי, אינו צועד לבדו, לצידו צועדות זכויותיו המלוות אותו באשר הוא אדם, ובאשר הוא מטופל. ולצד הזכויות – חובות, המוטלות על העוסקים במקצוע הרפואה, לשמור עליהן ולהימנע מלפגוע בהן שלא כדין. בין השאר מוטלת על הרופאים החובה לשמור על זכותם של המטופלים והמטופלות על גופם, על זכותם לפרטיות ועל כבוד האדם שלהם."

בפנייה אל משרד הבריאות מתארת אחת המתלוננות את הסבל המלווה אותה, מאז האירוע בחיי יום יום, עד עצם היום הזה ותוהה כדבריה :

20.

"אני מתקשה להבין כיצד אחרי ההרשעה וכיצד לאחר שבית המשפט קבע שאני דוברת אמת וכי בני שכטר הוא עבריון מין, לא ברור שיש להרחיקו באופן מידי מזירת הפיגוע".

וממשיכה :

"לבי לעולם לא יהיה שקט והחלמתי המלאה לעולם לא תתאפשר, אם אדע שהוא עדיין עלול לפגוע במטופלותיו".

(נספח 9 לבקשה).

21. נציין גם את ההד הציבורי ואת פנייתו של ח"כ יואב סגלוביץ, הקורא למערכת **"להשתמש בסמכותה ובכוחה על מנת להגיד אמירה ברורה אל מול המעשים, ולא פחות אל מול הנפגעות"**, וזאת לאחר קריאות כי לאחר הרשעתו של הנקבל **"העסקתו חייבת להיפסק באופן מיידי"** (נספח ו' לבקשה).

22. והנה עינינו הרואות, בהמשך עיסוקו של הנקבל כרופא וקבלת מטופלים, לאחר שהורשע בביצוע מעשים מגונים בשלוש מטופלות שלו, תוך כדי ביצוע טיפול – מהווה פגיעה קשה באמון הציבור במקצוע הרפואה, בכבודם של הרופאים ובהגנה על שלום הציבור. המשך העסקתו כרופא, פוגעת גם פגיעה קשה בקרבנות העבירה.

ועוד יש להוסיף, כי הפרסום בגין הרשעתו הביא לתלונה נוספת, רביעית במספר, כנגד הנקבל.

23. אל מול האינטרס הציבורי, שקלנו את האינטרס של הנקבל, הפסקת עבודתו כרופא המקבל לקוחות והפגיעה הפוטנציאלית בפרנסתו, שינוי מעמדו מרופא, אשר חלות הגבלות על תעסוקתו להתליית רישיונו, וכאן אין לנו אלא להפנות לדברי כב' השופט יעקב שיינמן בעש"א 48439-11-14, שם הרופא טרם הורשע:

"כאשר בטרם הרשעה, יש לנקוט בצעדים זמניים כדי לשמור על האינטרס הציבורי, יש לעשות זאת בזהירות הראויה ותוך בחינת כל האלטרנטיבות החלופיות האפשריות, בייחוד שרישיונם ניתן להם על פי דין, כמו עורכי דין ורופאים".

במקרה זה האיזון בין האינטרסים, מחייב להגביל את רישיונו של הרופא, כך שלא יוכל לטפל בפציינטים אך יוכל לתת חוות דעת.

למותר לציין, כי בעניינו של הנקבל, קיימת הכרעת דין מרשיעה והננו שוקלים עניינו לאורה.

24. ההחלטה בעניינו של הנקבל מיום 05.09.2016 התבססה בעיקרה על חזקת החפות, וזו בעת מתן החלטתנו כבר איננה. הנקבל הורשע בדין ועל בסיס הרשעתו תינתן החלטתנו.

25. קראנו בעיון רב את ההמלצות, אותן הגיש לנו הנקבל, והתרשמנו מאד מההערכה לה זוכה הנקבל ממאות מטופלות. אולם, אין בכך כדי לרפא את הכישלון, אשר הנקבל כשל בטיפולו ב- 3 מטופלות, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין. מן הסתם, מרבית המקרים הנדונים בפנינו הינם רופאים המצייתים לחוק ולכללי האתיקה, אולם משכשלו, ובעניינו לא מדובר בכישלון חד פעמי, הרי הצורך במניעה, ואנו נמצאים עתה בשלב של הצעדים המניעתיים, עד הדיון בקובלנות הוא הכרחי.

סוף דבר

26. שקלנו את הפגיעה בחופש העיסוק, את שביעות הרצון ומכתבי ההערכה של מטופלות ועמיתים למקצוע, וכל זאת אל מול חומרת העבירות אותן עבר הנקבל, הפגיעה באמון הציבור ותדמיתו של מקצוע הרפואה, לצד הפגיעה בקורבנות העבירה. עיינו בהמלצות, ההחלטות ופסקי הדין המפורטים בסעיפים 16 ו- 17 לעיל, והגענו לכלל מסקנה, כי יש להתלות רישיונו של הנקבל לתקופה של 6 חודשים, בהתאם לסמכותנו על פי סעיף 44א לפקודה.

הפגיעה בחופש העיסוק מידתית אל מול חומרת העבירה, וכן תכליתה ראויה, כאשר עומד שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שאינו ראוי לתיתו, לבין אינטרס הרופא :

"משאבד אמון הציבור, אין צורך ממשי להתיר לו להמשיך בעבודה הרגילה. משכך, אין מנוס מהחלת ההחלטה על התליית רישיון" (עב"י 4243-11-19 חורי נ' מנהל משרד הבריאות).

ניתנה היום 26 למרץ 2021

ד"ר יוסי בר	ד"ר חן יצחק סלע	עו"ד לינדה שפיר
יו"ר ונציג המנהל הכללי	נציג הסתדרות הרופאים	נציגת היועץ המשפטי
		לממשלה